

[Eva Møller]

Nu er kvalitet jo imidlertid noget, der kan diskuteres. Alle er næppe helt enige om, hvad der ligger i ordet kvalitet. Vi forstår ikke helt det samme ved det. Det gik jo i hvert fald bl.a. igennem i diskussionen om den seneste folkeskolelov, og det er jo ikke nogen hemmelighed for nogen her i Tinget, at Det Konservative Folkeparti mener, at man sænkede kvaliteten i vores folkeskole, da man ændrede og fuldstændigt indførte enhedsskolen.

Men det er ikke den form for kvalitet, der skal diskuteres i dag. Der er skolebestyrelsernes arbejde, deres muligheder, deres vurderinger og deres ønsker sammenholdt med det, vi kan finde ud af ved undersøgelser. Jeg vil sige, at ministerens redegørelse måske lidt for meget fokuserer på, hvorvidt politikernes intentioner er blevet opfyldt. Naturligvis er det væsentligt for os som for alle andre at se, om det nu er således, at de ting, vi ønskede, og det, vi håbede på ved lovgivningen, også er sket.

Men det er jo også for mig i hvert fald væsentligt at se, om brugerne er tilfredse med det. Dér synes jeg måske nok der mangler en smule, men jeg har da heldigvis bemærket, at den socialdemokratiske ordfører var inde på nogle af disse ting i sin ordførertale, og jeg vil også tage nogle af dem op i min.

Det var et ønske fra politisk hold med de nye skolestyrelsesregler, at vi ville styrke skolelederen. Vi mente, det kunne give større konsekvens, nogle længere linjer i beslutningerne og en mere entydig ledelsesstruktur, og det mener jeg helt klart er opfyldt. Det fremgår af alle undersøgelser og alt, hvad vi hører rundt omkring, og det ser sågar også ud til, at alle er tilfredse med den måde, det nu er kommet til at fungere på. Så der havde vi altså i fællesskab en heldig hånd, når det drejede sig om at styrke skolelederen.

Vi ønskede nogle enklere administrationsgange. Vi ønskede rationalisering. Vi ønskede færre klagemuligheder. Vi ønskede et mere ensartet system på det administrative område ud over hele landet. Også det har vi fået, og det fungerer også tilfredsstillende; det fremgår af ministerens undersøgelse, og det fremgår også af alt, hvad jeg har hørt, og vist også af, hvad andre har hørt.

Vi havde store diskussioner og overvejelser om, hvad vi skulle gøre med hensyn til stemmeretten i skolebestyrelserne, og landede på

noget, man vil kunne kalde et kompromis, men også her ser det jo altså ud til, at den løsningsmodel, vi fandt, har givet tilfredshed, og at man finder, at den måde, det gøres på, nemlig at man ude omkring lokalt beslutter sig til, hvordan det skal ske, har været en god model.

Det er vel i det hele taget en af de karakteristiske ting ved skolebestyrelsesloven, at vi har lagt så utrolig mange ting ud til lokal afgørelse, derude, hvor man ved, hvordan skolen fungerer. Der er jo altså helt klart forskel på en skole i en stor by som Københavns Kommune og en skole i et meget mindre samfund ude på landet.

Vi havde også et ønske om decentralisering, og spørgsmålet er jo så, hvad der lægges i decentralisering. Vi er nok alle sammen i første omgang enige om, at det betyder, at flere beslutninger skal træffes lokalt, men vil det sige lokalt på den enkelte skole eller lokalt i den enkelte kommune? Dér kan man jo i hvert fald konstatere, at sådan som loven er formuleret, er det op til kommunerne at beslutte sig for, hvor meget der skal lægges ud til den enkelte skole, og hvor meget man overordnet vil beslutte sig for i kommunalbestyrelsen. Vi kan også se af undersøgelsen, at hvis vi ser bort fra økonomien, er de fleste af disse beslutningsprocesser lagt ud til kommunalbestyrelsen. Det har været det, man har ønsket, og jeg mener, at sådan skal vi lade det være – ikke at det nødvendigvis skal være sådan, at beslutningerne ikke kan flyttes, men at det er de lokale kommuner, som selv bestemmer, hvor meget der skal delegeres ud til de enkelte skoler, og hvor meget man vil træffe beslutning om på lokalt plan. Jeg synes, det er interessant og væsentligt at se, at der ligger utrolig mange muligheder i loven, muligheder, som ikke til fulde udnyttes. Lad mig pege på en af de ting, der har været nævnt og ønsket en række steder, at man gerne vil have muligheden for at have rådgivende organer for hele skolevæsenet på tværs af alle skolebestyrelserne, altså noget, der kunne minde om de gamle skolekommissioner. Jamen den mulighed foreligger; det er op til kommunerne at finde ud af, om man vil udnytte dem eller ej, og jeg tror, det er rigtigst, at vi lader det blive på den måde, altså at vi lader kommunerne få lov at træffe beslutningerne om, hvorvidt de vil flytte flere eller færre beføjelser ud på de enkelte skoler.